

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2025 / ročník XXXV

**HABEMUS
PAPAM**

Leo P.P. XIV

Foto: Roman Albrecht / Člověk a víra

Mons. Vlastimil Kročil poděkoval za 10 let biskupské služby

V pátek 13. června uplynulo přesně 10 let od biskupského svěcení Mons. Vlastimila Kročila. Za své povolání do služby poděkoval Bohu otec biskup při mši svaté v katedrále sv. Mikuláše.

K desátému výročí jmenování biskupem přejeme Vlastimilu Kročilovi hojnost Božího požehnání, zdraví a mnoho sil do dalšího pastoračního působení.

V příštím vydání časopisu Setkání přineseme reportáž z děkovné bohoslužby a rozhovor s otcem biskupem.

Petr Samec

Obsah

Mons. Vlastimil Kročil poděkoval za 10 let biskupské služby	2
Editorial	3
HABEMUS PAPAM: novým papežem je Lev XIV.	4
Nad volbou nového papeže...	7
Jubilejní rok dvou papežů: rok 1700	8
Národní pout' do Říma 2025 očima poutníka	9
300 let zvonu Marek ve Vodňanech	10
Živý Kříž v Římově	11
Slovo života pro děti	12
Eucharistická obnova v českobudějovické diecézi s Carlem Acutisem	14
Je čas Svatou bránu otvírat a čas zavírat	15
Na okraj jedné konference	16
Jarní poutě a procesí	17
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	18
Personalie	18
FamilyFest si užilo přes 600 návštěvníků	19
Říďa na cestách: Jedna žena, tisíce kroků a pomoc pro ty, kteří sami jít nemohou	20
V Protivíně vznikla Farní charita	21
Otec biskup požehnal novou křížovou cestu	22
Zázrak v Trhových Svinech	23
Dny lidí dobré vůle 2025: Pomozte dětem růst skrze DMS pro Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 6. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Papež Lev XIV. byl zvolen 8. května 2025. Více v článku na straně 4; Foto: Vatican Media.

S vděčností za dar povolání a s radostnou důvěrou v Boha Vám oznamuji,
že z rukou otce biskupa Mons. Vlastimila Kročila přijmu

Jáhenské svěcení

při mši svaté

v sobotu 28. června 2025 v 10:00
v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

Srdečně Vás zvu a prosím o modlitbu

Lukáš Houška

Editorial

Vážení čtenáři,

je mi velkou ctí přivítat vás u dalšího vydání diecézního časopisu Setkání. V tomto úvodníku chci připomenout významné postavy naší historie – svaté Cyrila a Metoděje, jejichž odkaz je pro nás stále inspirací a zdrojem duchovního obohacení.

Svatí Cyril a Metoděj, bratři ze Soluně, kteří přišli na Velkou Moravu v 9. století, aby šířili křesťanství a vzdělanost mezi slovanskými národy, zanechali nesmazatelnou stopu v dějinách naší víry. Jejich misie, která zahrnovala překlad Bible do staroslověnštiny a vytvoření hlaholice, byla klíčová pro rozvoj slovanské kultury a vzdělanosti. Jejich odvaha, víra a oddanost jsou pro nás příkladem, jak žít svůj život v souladu s křesťanskými hodnotami.

Jejich odkaz nás vybízí k zamyšlení nad tím, jak můžeme čerpat z jejich příkladu a uskutečňovat jejich učení v našem každodenním životě.

Rád bych vás také pozval na pouť, která se bude konat v sobotu 5. července v kostele svatých Cyrila a Metoděje v Suchém Vrbném. Tato událost bude skvělou příležitostí k setkání, modlitbě a oslavě jejich odkazu. Přijďte se připojit k našemu společenství a prožít tento významný den společně.

Každé setkání se stránkami tohoto časopisu, ať je pro vás zdrojem povzbuzení a obohacení. Naš diecézní časopis je krásným znamením toho, že církevní společenství je v naší diecézi stále živé a aktivní. Děkuji všem, kteří se aktivně podílejí na tom, že tento časopis pravidelně vychází, i těm, kteří svou činností život diecéze zpřítomňují a podporují. Vaše práce a snaha jsou neocenitelné a přispívají k tomu, že můžeme společně růst ve víře a lásce.

Těším se na společnou cestu, která je před námi, a na všechny příležitosti k setkání, ke sdílení a k růstu. Nechť nás odkaz svatých Cyrila a Metoděje inspiruje k tomu, abychom i my byli nositeli světla a naděje v našem světě.

*R. D. JCLic. Mag. theol. Stanislav Brožka,
prezident Diecézní charity České Budějovice*

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti. Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

HABEMUS PAPAM: novým papežem je Lev XIV.

Ve čtvrtek 8. května 2025 byl 267. nástupcem svatého Petra zvolen kardinál Robert Francis Prevost, americký augustinián, bývalý prefekt Dikasterie pro biskupy a jeden z nejrespektovanějších představitelů současné katolické církve.

Erb papeže Lva XIV.

Foto: Vatican Media

Lev XIV. je prvním papežem z řádu augustiniánů a druhým římským pontifikem pocházejícím z amerického kontinentu. Jeho erb a motto jasně odrážejí jeho augustiniánské kořeny. Štít je diagonálně rozdělen na dvě části. V horní polovině je modré pozadí s bílou lilíí. Spodní polovina štítu má světlé pozadí a je na ní obraz, který připomíná Řád svatého Augustina: zavřenou knihu se srdcem probodnutým šípem. Jedná se o přímý odkaz na zkušenost obrácení samotného svatého Augustina, který své osobní setkání s Božím slovem popsal větou „*Vulnerasti cor meum verbo tuo*“ (Probodl jsi mé srdce svým slovem). Papež Lev XIV. si zvolil také motto, které odráží augustiniánskou tradici: „*In Illo uno unum*“, což znamená „*V Jednom jsme jedno*“. Věta je převzata z výkladu svatého Augustina k žalmu 127, kde vysvětluje, že „*ačkoli je nás křesťanů mnoho, v jediném Kristu jsme jedno*“.

Již první večer nový papež z balkónu baziliky svatého Petra poprvé veřejně požehnal městu a světu – *Urbi et Orbi*. Jeho slova zapůsobila hlubokou pokorou, důrazem na pokoj, dialog a sjednocení.

První oficiální projev pronesl Lev XIV. v sobotu 10. května na kardinálském kolegiu. Pontifik zahájil setkání modlitbou, v níž vyjádřil vděčnost kardinálům a zároveň uznal vlastní omezení při nástupu do papežského úřadu. „*Vy, drazí kardinálové, jste nejbližšími spolupracovníky papeže. To se pro mě ukázalo jako velká útěcha při přijímání jha zjevně daleko přesahujícího mé vlastní omezené síly.*“ Papež konkrétně poděkoval kardinálu Giovannimu Battistovi Re, děkanovi kardinálského kolegia, a kardinálu Kevinu Josephu Farrellovi, komořímu Svaté římské církve, za jejich službu v období *sede vacante*.

Tam nový papež nastínil hlavní priority svého pontifikátu v době nové průmyslové revoluce a v éře umělé inteligence. Ve svém projevu zdůraznil svůj závazek pokračovat v cestě církve po Druhém vatikánském koncilu, přičemž konkrétně vyzdvihl apoštolskou exhortaci papeže Františka *Evangelii gaudium* jako mistrovské a konkrétní na-směrování.

Také zdůraznil kontinuitu se svými předchůdci a závazek vůči sociálnímu učení církve. Kardinálům také vysvětlil volbu svého

papežského jména: chce navázat na papeže Lva XIII. (papežem v letech 1878–1903), který se zabýval sociální otázkou v kontextu první velké průmyslové revoluce ve své encyklice *Rerum Novarum*. „*V dnešní době církev nabízí všem pokladnici svého sociálního učení v reakci na další průmyslovou revoluci a na vývoj v oblasti umělé inteligence, který představuje nové výzvy pro obranu lidské důstojnosti, spravedlnosti a práce,*“ uvedl mimo jiné papež Lev XIV.

Papež určil několik základních pilířů, jimiž se bude řídit jeho pontifikát: návrat k primátu Krista v hlásání; misijní obrácení celého křesťanského společenství; růst kolegiality a synodality; pozornost k *sensus fidei*, zejména v jeho nejautentičtějších a nejširších formách, jako je lidová zbožnost; láskyplná péče o nejmenší a zavržené; odvážný a důvěryplný dialog se současným světem.

Na závěr papež Lev citoval svatého Pavla VI. a slova plná naděje na začátku jeho pontifikátu v roce 1963, kdy se modlil, aby církev prošla celým světem jako velký plamen víry a lásky zažehnutý ve všech mužích a ženách dobré vůle.

Inaugurace

Slavnostní inaugurace se konala v neděli 18. května. Lev XIV. sloužil mši svatou na Svatopetrském náměstí, které se zúčastnilo více než 150 tisíc poutníků, představitelů států z celého světa i zástupců různých křesťanských denominací. Mezi náboženskými delegacemi byli také zástupci židovství, islámu, hinduismu, buddhismu, sikhismu, zoroastrismu a džinismu.

Lev XIV. vyjádřil svou srdečnou vděčnost za modlitební a radostnou podporu, která mu byla nabídnuta na začátku jeho pastýřské služby ve funkci papeže, a vzpomněl na intenzivní emoce, které prožíval v posledních několika týdnech. „Po smrti papeže Františka jsme se cítili jako ovce bez pastýře, avšak po přijetí jeho posledního požehnání o Neděli velikonoční jsme si s očima plnými víry, naděje a radosti připomněli, že Pán nikdy neopouští svůj lid.“ Papež také poděkoval všem za to, že v modlitbě doprovázeli kolegium kardinálů, kteří se sešli v konkláve, aby zvolili Petrova nástupce. Uvedl, že pocítili „působení Ducha Svatého, který nás dokázal uvést do harmonie jako hudební nástroje, takže struny našich srdcí mohly znít v jediné melodii“.

„Byl jsem vyvolen, aniž bych měl nějaké vlastní zásluhy, a nyní, s bázní a chvěním přicházím k vám jako bratr, který chce být služebníkem vaší víry a vaší radosti, kráčet s vámi po cestě Boží lásky, neboť on chce, abychom všichni byli sjednoceni v jedné rodině.“

Papež Lev XIV. připomněl, že láska a jednota jsou dva aspekty poslání, které Ježíš světil Petrovi. V evangeliu této neděle Ježíš světuje učedníkům, aby pokračovali v poslání, aby byli „rybáři lidí“ a přinášeli „naději evangelia“ všem lidem, aby všichni mohli zakusit Boží objetí.

Petrova zkušenost s „nekonečnou a bezpodmínečnou Boží láskou“ navzdory jeho vlastní slabosti a zapření, mu umožnila toto poslání přijmout, vysvětlil papež. Papež Lev připomněl, že Petrovi je tehdy svěžena „větší láska“ a „obětování života za stádo“, tedy „obětavá láska“. „Petrova služba se vyznačuje právě touto sebeobětující se láskou, protože římská církev předsedá v lásce a její skutečnou autoritou je láska Kristova. Nikdy nejde o to, aby si druhé získávala silou, náboženskou propagandou nebo mocenskými prostředky. Místo toho jde vždy a pouze o to milovat tak, jak to dělal Ježíš.“

Svatý otec vyjádřil naději, že celou církev spojuje velká touha být jednotnou církví, znamením jednoty a společenství, které se stane kvasem pro smířený svět.

Tváří v tvář světu poznamenanému tolika neshodami a ranami způsobenými nenávistí, násilím, předsudky, strachem a ekonomickou realitou, „která vykořisťuje zdroje Země a marginalizuje ty nejchudší“, dodal papež, že „chceme být malým kvasem jednoty, společenství a bratrství ve světě“.

„Chceme světu s pokorou a radostí říci: „Pohleďte na Krista! Přistupte k němu blíže! Přijměte jeho slovo, které osvěcuje a utěšuje! Naslouchejte jeho lásce a staňte se jeho jedinou rodinou: v jediném Kristu jsme jedno,“ vyzval. „To je cesta, po které máme jít společně, mezi sebou, ale také s našimi sesterskými křesťanskými církvemi, s těmi, kdo následují jiné náboženské cesty, s těmi,

Lev XIV. poprvé žehná město a svět.

Inaugurační mše svatá.

kdo hledají Boha, se všemi ženami a muži dobré vůle, abychom budovali nový svět, kde vládne mír!“

Papež podpořil misionářského ducha a dodal, že takový přístup zabrání církvi uzavírat se do malých skupin nebo nabývat pocitu nadřazenosti vůči světu. „Jsme povoláni nabízet Boží lásku všem, abychom dosáhli takové jednoty, která neruší rozdíly, ale oceňuje osobní historii každého člověka a sociální a náboženskou kulturu každého národa. Bratři a sestry, toto je hodina lásky! Srdcem evangelia je Boží láska, která z nás činí bratry a sestry.“

Na závěr papež Lev XIV. vyzval všechny křesťany, aby se nechali osvětit Duchem Svatým, aby budovali církev založenou na Boží lásce, znamením jednoty, misionářskou církev, která otevírá svou náruč světu, hlásá Slovo a stává se kvasem harmonie pro lidstvo. „Společně, jako jeden lid, jako bratři a sestry, krácejme k Bohu a milujme se navzájem.“

Z materiálů Vatican News zpracoval Petr Samec

ŽIVOTOPIS LVA XIV.

Narodil se 14. září 1955 v Chicagu ve státě Illinois Louisovi Mariovi Prevostovi (francouzsko-italského původu) a Mildred Martínezové (španělského původu). Má dva bratry, Louise Martina a Johna Josepha. Dětství a dospívání strávil s rodinou a studoval nejprve na menším semináři augustiniánů a poté na univerzitě Villanova v Pensylvánii, kde v roce 1977 získal titul z matematiky a také studoval filozofii.

Dne 1. září téhož roku vstoupil do noviciátu Řádu sv. Augustina (O.S.A.) v St. Louis v provincii „*Matky dobré rady*“ v Chicagu. Slavné sliby složil 29. srpna 1981.

Teologii studoval na Katolické teologické unii v Chicagu. Ve 27 letech jej představení poslali do Říma, kde na Papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (Angelicum) studoval kanonické právo. V Římě byl 19. června 1982 vysvěcen na kněze v augustiniánské koleji sv. Moniky arcibiskupem Jeanem Jadotem.

V roce 1984 získal licenciát a následující rok byl – při přípravě doktorské práce – poslán na augustiniánskou misi v Chulucanas v regionu Piura v Peru (1985–1986). V roce 1987 obhájil svou disertační práci na téma „*Úloha místního představeného v Řádu sv. Augustina*“ a byl jmenován ředitelem pro povolání a misie v augustiniánské provincii „*Matky dobré rady*“ v Olympia Fields ve státě Illinois.

Rok nato se připojil k misi v Trujillo v Peru jako ředitel společného formačního programu pro augustiniánské kandidáty z vikariátů Chulucanas, Iquitos a Apurímac. Během jedenácti let zde působil jako představený komunity (1988–1992), formátor (1988–1998) a instruktor řeholních bratří (1992–1998). V arcidiecézi Trujillo zastával funkce soudního vikáře (1989–1998) a profesora kanonického práva, patristiky a morální teologie v kněžském semináři San Carlos y San Marcelo. Současně měl na starosti pastorační péči o věřící v komunitě Panny Marie Matky Církve, později farnosti sv. Rity (1988–1999), a od roku 1992 do 1999 byl administrátorem farnosti Panny Marie Monserratské. V roce 1999 byl zvolen provinciálem augustiniánské provincie „*Matky dobré rady*“ v Chicagu. O dva a půl roku později ho řádové generální kapituly zvolily generálním představeným řádu sv. Augustina, a v roce 2007 byl potvrzen na druhé období.

V říjnu 2013 se vrátil do své provincie v Chicagu a působil jako formátor v augustiniánském konventu sv. Augustina, provinciální vikář a první radní – tyto funkce zastával až do 3. listopadu 2014, kdy ho papež

František jmenoval apoštolským administrátorem peruánské diecéze Chiclayo a zároveň ho povýšil do hodnosti titulárního biskupa Sufaru. Do diecéze vstoupil 7. listopadu 2014 za přítomnosti apoštolského nuncia Jamese Patricka Greena, který ho vysvětil na biskupa 12. prosince – na svátek Panny Marie Guadalupské – v katedrále sv. Marie. Jeho biskupské heslo zní „*In Illo uno unum*“ – slova sv. Augustina ze 127. žalmu, kterými vyjadřuje, že „*ačkoliv jsme křesťané mnozí, v jediném Kristu jsme jedno*“.

Dne 26. září 2015 byl papežem Františkem jmenován biskupem Chiclayo. V březnu 2018 byl zvolen druhým místopředsedou Peruánské biskupské konference, kde zároveň působil jako člen ekonomické rady a předseda komise pro kulturu a vzdělávání. V roce 2019 ho papež František jmenoval členem Kongregace pro klérus (13. července 2019) a v roce 2020 členem Kongregace pro biskupy (21. listopadu). Mezitím byl 15. dubna 2020 jmenován apoštolským administrátorem peruánské diecéze Callao.

Dne 30. ledna 2023 ho papež povolal do Říma jako prefekta Dikasterie pro biskupy a předsedu Papežské komise pro Latinskou Ameriku, a zároveň ho povýšil do hodnosti arcibiskupa. Papež František ho jmenoval kardinálem při konzistoři dne 30. září 2023 a svěřil mu Diakonii sv. Moniky, které se ujal 28. ledna 2024. Jako prefekt Dikasterie se účastnil posledních apoštolských cest papeže a obou zasedání 16. řádného shromáždění biskupské synody o synodalitě, která probíhala v Římě od 4. do 29. října 2023 a od 2. do 27. října 2024. Dne 4. října 2023 ho papež František jmenoval členem několika dalších dikasterií: pro evangelizaci (sekce pro první evangelizaci a nové partikulární církve), pro nauku víry, pro východní církve, pro klérus, pro společnosti zasvěceného života a společnosti apoštolského života, pro kulturu a vzdělávání, pro legislativní texty a také členem Papežské komise pro Vatikánský městský stát.

Dne 6. února 2025 ho papež František povýšil do řádu kardinálů-biskupů a svěřil mu suburbikální diecézi Albano. O tři dny později, 9. února, sloužil mši, které předsedal papež František na Svatopetrském náměstí u příležitosti Jubilea ozbrojených sil – druhé hlavní události jubilejního roku naděje. Při poslední hospitalizaci svého předchůdce v nemocnici Gemelli předsedal 3. března kardinál Prevost modlitbě růžence na Svatopetrském náměstí za papežovo zdraví.

Nad volbou nového papeže...

V úterý 6. května 2025 jsem spolumoderoval ve Vlasteneckém sále Karolina mezinárodní vědeckou konferenci „Evropská unie a Svatý stolec“.

Mimo jiné tam padla zmínka o myšlence sv. Augustina „*Res publica Christiana*“, která od jeho dob prošla bohatým vývojem a byla akcentována v průběhu dějin v nejrůznějších dokumentech Svatého stolce. Dnes se prakticky realizuje prostřednictvím společenství evropských suverénních států – v Evropské unii. Je třeba podotknout, že mnohé z principů, které poprvé nastínil právě sv. Augustin a které inspirují Evropskou unii, jsou sice v současnosti dodržovány, avšak jejich původ se často ztrácí ze zřetele.

Druhý den (7. května) byla v Římě v Sixtinské kapli zahájena volba papeže, dříve také označovaného jako vikář nebo náměstek Kristův. Bylo docela překvapením, že z konkláve vyšel veřejnosti poměrně ne dosti známý rodák z Chicaga, Robert Francis kardinál Prevost, augustinián, který přijal jméno Lev XIV. Každý člen řádu augustiniánů je vlastně žákem sv. Augustina. Studuje jeho spisy, ať už je to ten základní „*De Civitate Dei*“ („O obci Boží“) nebo „*Confessiones*“, po staletí populární „*Vyznání*“. A protože rádi zapomínáme na naše křesťanské kořeny, přišla mi volba nového papeže – augustiniána docela symbolická. Hluboká symbolika tkví i v přijatém jménu – Lev XIV. Z jeho třinácti předchůdců toho jména si připomeňme dva, Lva I. a Lva XIII. Lev I., kterému dějiny daly přídomek Veliký, byl jednou z nejvýraznějších postav své doby. V jeho osobě dosáhlo papežství jako instituce poprvé svého vrcholu. Byl to on, který charakterizoval postavení Petrova nástupce jako „*člověka, který v sobě navěky spojuje starost všech pastýřů o bezpečí všech svěřených oveček...*“ A tato slova naplnil beze zbytku. Když vtrhly plenící a vraždící Attilovy hunské hordy do severní Itálie, došlo v roce 456 mezi ním a Attilou k setkání, kde papež svou odvahou a diplomatickou obratností zachránil nejen Řím, ale také celou tehdejší křesťanskou společnost.

Naopak Lev XIII. nemusel sice vzdorovat útočícím nepřátelským hordám, ale zasloužil si vděk lidstva svým přístupem k sociálním otázkám. Byl to on, kdo duchovenstvu jasně řekl „*vyjděte ze sakristií mezi lid*“ a byl to on, kdo navazujíc na díla biskupa Emmanuela von Kettelera a kardinála Gaspara Mermilloda vydal nesmrtelnou, stále citovanou sociální encykliku „*Rerum novarum*“. Je pro nás jistě potěšitelné, že určité kořeny této encykliky lze nalézt i u nás v tzv. Borských tezích. A nejen to, byl to tento papež, který se zasadil o vznik české koleje v Římě a o rozšíření cyrilometodějského kultu.

Snad tyto tři příklady související s novým papežem mohou naznačit cíle působení Lva XIV. v církvi, o které jiný z jeho předchůdců na Petrově stolci sv. Jan XXIII. řekl „*Církev není archeologické museum, ale antická fontána, která napájí žíznivě generace současnosti, jako to činila generací minulým*“.

JUDr. Jan Kotous

Foto: Vatican News – Czech

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

1. 6.	10:00	Veselí nad Lužnicí: mše sv. s biřmováním
8. 6.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: mše sv. s udílením svátosti biřmování
10. 6.	9:30	Praha: stálá rada ČBK
13. 6.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: mše sv. na poděkování za 10 let biskupské služby
14. 6.	10:00	Písek: mše sv. (diecézní pouť rodin)
15. 6.	10:00	Č. Budějovice, kostel sv. Vojtěcha: mše sv. s udílením svátosti biřmování
17. 6.	10:00	Č. Budějovice, biskupství: kněžská rada
19. 6.	17:30	Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá, procesí
21. 6.	10:00	Prachatice: poutní mše svatá
22. 6.	10:00	Č. Budějovice, kostel sv. Jana Nepomuckého: mše sv. s udílením svátosti biřmování
24. 6.	9:30	Pelhřimov: mše svatá, vikariátní setkání kněží
27. 6.	18:00	Č. Budějovice, kostel Srdce Páně: poutní mše svatá
28. 6.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: jáhenské svěcení
29. 6.	10:30	Křtiny: poutní mše svatá
1.–5. 7.		Velehrad: plenární zasedání ČBK

Změna vyhrazena

Jubilejní rok dvou papežů: rok 1700

Na celém světě, ale zvláště ve Věčném městě – Římě – slavíme Jubilejní (Svatý) rok 2025, který vyhlásil papež František. Nikdo z nás nezná záměry Boží vůle, a proto nás při otevření Svaté brány 24. prosince 2024 v bazilice sv. Petra na Vatikánu nenapadlo, že ten, který nás vyzval, abychom byli poutníky naděje uprostřed tohoto světa a prošel Svatou branou v bazilice sv. Petra, projde bránou věčnou do domu nebeského Otce již 21. dubna 2025. Papež František nám všem ukázal směr naší pouti a její cíl – Ježíše Krista, vzkříšeného a oslaveného.

Mnozí si možná položí otázku, který řádný Jubilejní rok byl Jubileem dvou papežů? Tedy kdy došlo k úmrtí papeže, který otevřel slavení Jubilea, a následně pak ke zvolení nové hlavy celosvětové Církve v již vyhlášeném Jubilejním roce. Odpověď překvapí: stalo se to pouze jednou, a to v roce 1700.

Toto jubileum vyhlásil Inocenc XII. (Antonio Pignatelli di Spinazzola, 1615–1700, papežem od 1691) dne 18. května 1699 bulou *Regi Saeculorum*. Kvůli svému pokročilému věku (bylo mu přes osmdesát let), nejistému zdraví (vážně onemocněl v listopadu 1699) nemohl tento papež otevřít Svatou bránu osobně. Na Vánoce roku 1699 ji otevřel místo něj elegantní francouzský kardinál Emmanuel Théodose de La Tour d'Auvergne de Bouillon (1643–1715) známý jako galantní muž, který se uměl pohybovat mezi pokrokovými vyššími vrstvami své doby. Kardinál de Bouillon přitom zastoupil starého a nemocného děkana kardinálského kolegia kardinála Alderana Cybo (Cibo)–Malaspina (1613–1700). Otevření se zúčastnila i polská královna vdova Marie Kazimíra (Louise de La Grange d'Arquien, 1641–1716), jejímž manželem byl polský král Jan III. Sobieski (1629–1696), zachránce Vídně před dobytím Turky v roce 1683. Marie Kazimíra prokázala svou zbožnost i tím, že na konci bohoslužby šla bosa navštívit hrob svatého Petra. Po návštěvách ostatních bazilik několikrát přišla v prostém oblečení do Bratrstva Nejsvětější Trojice, kde myla poutníkům nohy a obsluhovala je u stolu. Do Říma přijela v doprovodu svých tří synů Jakuba (1667–1737), Alexandra (1677–1714) a Konstantina (1680–1726).

Inocenc XII. kladl velký důraz na slavení Jubilejního roku i navzdory nepřízní doby, která oslabila počet poutníků ke Svatým branám. Díky tomu se kroniky té doby o tomto Jubileu zmiňují jen stručně a místo okázalých barokních slavností, jenž obvykle slavení Jubilea doprovázely, se konala spíše kající procesí a pobožnosti. Celkové pojetí prožívání Jubilejního roku 1700 ovlivnil také charakter samotného Inocence XII. Byl mužem hluboké víry, pokory a smíru, jehož hlavní snahou bylo zprostředkování míru ve světě a odpuštění. Prohlásil, že chudí jsou jeho vnoučata. Např. nařídil, aby bylo o chudé pečováno v Lateránském paláci. Pro chudé, nemocné, staré a sirotky vykonal mnoho dobrého v Římě i v celém papežském státě. Proto jej přezdívali „otec chudých“. Jak obdivuhodná podobnost s papežem Františkem.

Menší počet poutníků však také usnadnil organizaci o jejich péči. Bratrstvo Nejsvětější Trojice, založené sv. Filipem Nerim (1515–1595, svatořečen 1622) se postaralo o 300 000 poutníků. Plně se uplatnila praktická pravidla, že jídla mají být dobře vařená a kořeněná, maso dobře očištěné, vyprané a polévka odtučněná. Oheň neměl být udržován déle, než

toho bylo třeba, talíře se měly dobře umývat, v kuchyni měla být udržována čistota. Podobná pravidla mělo i bratrstvo Svatého Kříže. Navíc bylo přesně určeno, kdo se má starat o pochodně pro procesí, o svíce užívané k osvětlování místností, o koupi různých druhů syra a podobně. I to jsou známky měnících se časů v péči o poutníky Jubilea.

S péčí o Jubilejní rok papež dokumentem *Pontificia sollicitudo* z 19. ledna 1700 stanovil podmínky, za kterých mohly klauzurované řeholní sestry, poustevníci, nemocní a vězni získat jubilejní odpustky. Dne 29. května v dokumentu *Pastoris aeternis* nařídil, aby řeholníci, kteří opustili svůj řád, mohli do něj během Svatého roku opět vstoupit bez jakéhokoliv trestu. O Velikonocích roku 1700, navzdory své těžké nemoci, papež, když viděl velký počet poutníků, kteří připutovali do Věčného města, udělil všem slavnostní požehnání z balkonu papežského paláce na Kvirinálu. Poté se jeho zdravotní stav ještě více zhoršoval a 27. září 1700 zemřel, aniž by dokončil Jubilejní rok. V této situaci římský lid vtrhl na majetky papeže, což mohlo zapříčinit i to, že Inocenc XII. veškerý svůj majetek daroval chudým a to vyvolalo velké nepokoje s velmi vážnými následky. Konkláve, které mělo zvolit jeho nástupce, trvalo 46 dní. Kardinálové jak francouzské, tak habsburské (říšské) frakce nemohli dosáhnout většiny potřebné pro zvolení. Proto se rozhodli, aby byl zvolený kandidát tzv. *zelanti*, tedy kandidát kardinálů, kteří chtěli nepolitického papeže s upřímným zájmem o Církev. Zvolen byl tak 23. listopadu 1700 kardinál Giovanni Francesco Albani, který přijal jméno Klement XI. (1649–1721). Do této volby vstoupila událost, která ovlivnila nejen konec Jubilejního roku, ale celý pontifikát nového papeže. Totiž 1. listopadu 1700 zemřel Karel II. Habsburský, poslední španělský Habsburk bez potomků a vládce velké celosvětové říše. Smrt tohoto vladaře rozpoutala konflikt evropských mocností, který vstoupil do dějin pod názvem Válka o španělské dědictví (1701–1714).

Nově zvolený papež, velmi energický, vykonal jubilejní pouť hned, jak mu to dovolily okolnosti po zvolení. Jeho korunovační slavnosti dodaly Svatému roku zvláštní lesk. Netrvalo dlouho a řeka Tibera se opět vylila z břehů a zaplavila cestu k bazilice sv. Pavla za hradbami. Proto, tak jak tomu bylo už v Jubilejním roce 1625, nahradil Klement XI. baziliku sv. Pavla lépe přístupnou a bližší bazilikou Panny Marie v Trastevere (římská čtvrť Zátibeří). Jubilejní rok 1700 byl ukončen zavřením Svatých bran na Vánoce.

Jubileum roku 1700 bylo – stejně jako to současné 2025 – poznamenáno smrtí papeže, uprázdněním apoštolského stolce a zvolením jeho nástupce. Jednou z památek na rok 1700 je mince uložená ve vitríně s medailemi ve Vatikánské

knihovně, kde je uprostřed holubice Ducha svatého s veršem z Janova evangelia: „Nenechám vás sirotky.“ (Jan 14,18) Holubice Ducha svatého se stala od 17. století typickým znázorněním období sede vacante (období uprázdnění papežského

stolce) a je vyjádřením božského vedení, které musí vést volbu nového papeže.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Národní pouť do Říma 2025 očima poutníka

Z naší malé farnosti Nový Rychnov jsme se letos ve dvou společně vydaly na Národní pouť do Říma. Neměly jsme žádná očekávání – jen otevřené srdce i duši pro setkání, jaké se nezažívá každý den, dokonce ani každý rok. Měly jsme to štěstí, že jsme se přidaly ke spolupoutníkům z Brna, kteří nám nabídli místo v autobusu, který nás měl dopravit na letiště do Vídně a po příletu zase zpět.

Zahájení cesty z Brna bylo ve znamení společných modliteb a sdílených očekávání. Jako řadoví poutníci jsme neměli žádné zvláštní povinnosti ani funkce, jen otevřené srdce a touhu být součástí něčeho většího. Bylo – a stále je – povznášející si uvědomit, že pouti u příležitosti jubilejních let se konají už po staletí.

Oproti poutníkům z dřívějších časů jsme měli velmi jednoduchou cestu, velkou část jsme absolvovali v pohodlí letadlem, a do Říma jsme dorazili během poměrně velmi krátké doby. Na vlastní program Národní pouti byly vyčleněny tři dny, a všechny byly po okraj nabitě zážitky zejména duchovními, ale nechyběly ani kroky po stopách dávné historie. Měli jsme obrovské štěstí, že naše kroky vedl P. Mojžíš, který má nepřeberné znalosti o Římě, jeho krásách a duchovním i historickém bohatství. Otec Mojžíš nám tak připravil nezapomenutelné zážitky.

V pátek ráno naše kroky vedly ke kostelu sv. Klimenta, ve kterém se později konaly modlitby našich biskupů a kněží a kde je pochován sv. Cyril. Odtud jsme zamířily do Lateránské baziliky, ve které se slavila první poutní bohoslužba. Tuto nezapomenutelnou událost nádherně doprovodila schola ze Žďáru nad Sázavou.

Jako poutníci v jubilejním roce jsme měli příležitost projít do této i do dalších tří papežských bazilik Svatou branou, ponechat své staré „já“ před ní a vstoupit do Boží blízkosti. Průchod Svatou branou znamená přijmout pozvání k novému začátku, otevření srdce Bohu a ochotě změnit svůj život. Byl to velice silný zážitek...

Odpoledne se pak konala modlitba křížové cesty v bazilice svatého Pavla za hradbami. I tam jsme v pokoře a s myšlenkami na všechny své blízké, kteří nás doprovázeli v myšlenkách a modlitbách, vstoupili Svatou branou.

V sobotu dopoledne se původně měla konat audience u Svatého otce, ale s ohledem na jeho zdravotní stav byla zrušena. Místo toho jsme měli příležitost zhlédnout další z významných míst, kudy kráčela historie – námátkou třeba Basilica Santa Maria Sopra Minerva, jediný zachovaný gotický kostel v Římě, nebo slavný Pantheon.

Pak už byl čas se přesunout na vrcholnou událost pouti, bohoslužbu v samém srdci katolické církve, v Bazilice svatého Petra. Ta nás opravdu ohromila svou monumentálností a nádhernou výzdobou. Jako nejpodstatnější jsme ale vnímali fakt, že je to místo věčného odpočinku apoštola Petra, prvního

z pastýřů, vyvoleného samotným Pánem. Slyšet na tomto posvátném místě v češtině nejen slova bohoslužby, ale zejména na jejím konci svatováclavský chorál a naši národní hymnu, účastnit se společného zpěvu těchto dvou nejdražších písní, to byl zážitek, který si v sobě ponese po celý život... V neděli jsme si byli prohlédnout samé srdce Říma – Forum Romanum a Kapitol, odtud jsme se vydali přes návštěvu kostela Svatého Petra v řetězech k bazilice Santa Maria Maggiore, kde na nás čekala poslední cesta skrze Svatou bránu a poslední společná poutní bohoslužba.

Pouť nám ale ještě neskončila – P. Mojžíš nás zavedl na Svaté schody, na které jsme opravdu vystoupili v pokoře, v modlitbách a po kolenou, a pak do baziliky Santa Croce in Gerusalemme, kde je uchováno několik cenných relikvií: nejvýznamnější z nich je břevno z Kristova kříže. Všechny tyto poklady sem dala dopravit svatá Helena ve 4. století.

Do vlasti jsme se v pondělí všichni vraceli s vědomím, že slovo „pouť“ v sobě nenese jen fyzickou cestu, ale především hluboké putování srdce – cestu k sobě, k druhým i k Bohu. Odnášíme si nejen vzpomínky, ale i posilu pro další dny života – ve víře, že „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31).

Michaela Petrová a Pavlína Malátová, Nový Rychnov

Autorky článku na Španělských schodech.

300 let zvonu Marek ve Vodňanech

Význačného výročí 300 let svého bytí na prahu léta roku 2025 dosáhl největší vodňanský zvon Marek (spodní průměr 172 cm, výška 130 cm, hmotnost asi 3 400 kg), třetí největší v českobudějovické diecézi, jehož hluboký majestátní hlas (nárazový tón h0) se za tradičního ručního pohonu ozývá z věže děkanského kostela Narození Panny Marie pouze o nejvýznamnějších svátcích a výjimečných příležitostech

V postavení nehmotnějšího Božího hlasatele nahradil svého jmenovce, který se při tragickém požáru města 27. května 1722 spolu s pětici dalších žárem roztavil ve zvonici mariánského chrámu. Už nedlouho předtím se uvažovalo o její nástavbě, aby střecha kostela nebránila rovnoměrnému šíření hlasů zvonů. Ještě po polovině 18. století v protilehlém zákoutí presbytáře a chrámové lodi stávala nižší věž, na níž visely dva nebo tři malé zvony.

Po neúspěšných jednáních se zvonaři v Klatovech a v Českých Budějovicích uzavřela městská rada jakožto patronátní úřad v zastoupení celé obce dne 18. dubna 1725 se zvonařem Valentinem Liškem (podepsán Lissiakh) z pražské Malé Strany smlouvu na odlití dvou zvonů z (většiny) pozůstalé zvonoviny. První zvon s reliéfy sv. Marka a sv. Václava měl vážit 40 českých centnýřů (necelých 2 470 kg) a druhý se svatými Jany Křtitelem, Evangelistou a Nepomuckým (svatořečen až 1729) polovic, počítaje přelévání každého centnýře po 5 zl., k tomu každý týden po vědru piva nebo během vlastní práce celý sud (4 vědra, asi 226 l). Za kvalitu svého díla měl zvonař po 20 let (!) ručit veškerým svým majetkem. Oba nové zvony byly odlity ve Vodňanech, snad nedaleko špitálu poblíž kostelíka sv. Jana Křtitele. Dne 4. června 1725 zvonař k textu smlouvy potvrdil převzetí 200 zl. první splátky. Jeho přepis lze považovat za nejstarší jistou zprávu o existenci těchto zvonů. Ještě po dvou letech se domáhal doplatku své odměny.

Dle ujednání děkana P. Antonína Vokouna (1719–1735/1738), který se velmi zasloužil o obnovu obou kostelů a areálu děkanství, nové zvony v květnu 1727 požehnal zlatokorunský opat Filip Bajer. Za pokračujících oprav chrámu se nacházely v prozatímní dřevěné zvonici na hřbitově u děkanského kostela. Na zvýšenou, opravenou, ale zdaleka ne dokončenou věž byly za hlaholu trubek a dunění tympánů slavnostně vyzdvíženy 6. července 1731. Potřebné pomůcky se zapůjčily z Českých Budějovic, kde nechyběly zkušenosti mj. se zavěšováním známého zvonu jménem Bumerin (Silvius Kreutz z Lince, 1723) na Černou věž. Tamní tesař Jakub Hueber vodňanské zvony oproti smlouvě odhadoval za větší – Marka na 50 centnýřů (okolo 3 085 kg) a Jana na 30 centnýřů (kolem 1850 kg), čímž se u dochovaného Marka více přiblížil hodnotě nyní předpokládané. Zhotovení třetího zvonu, o kterém roku 1737 se stej-

ným zvonařem za svého pražského působení jednal děkan Vokoun, se tehdy neuskutečnilo. Až roku 1769 přibyl zvon Matka Boží (Jan Jiří Kühner z Prahy za pomoci syna Josefa Lišáka).

Plášť zvonu Marek vedle reliéfů sv. Marka a sv. Václava a znaku královského města Vodňany pokrývají četné nápisy v jazyce českém, latinském a německém. Vypovídají o jeho původu a podávají též přehled tehdejších představitelů na úrovni nejvyšší i místní, církevní i světské. Přednášejí stále aktuální prosby za mír a ochranu města před zhoubnými účinky ohně. Dle hodnocení Mgr. Radka Lungy, kampanologa českobudějovické diecéze, je vodňanský zvon Marek ukázkovým příkladem dovednosti barokních zvonařů po stránce konstrukční a díky ní zvláště pak akustické. Řadí se k největším barokním památkám tohoto typu v České republice.

Na osobní zakročení děkanů a starostů města unikl rekvisicím za obou světových válek. Jeho menšího druha Jana připomíná v dlažbě u paty věže vyznačená kružnice o jeho průměru (136 cm) okolo osudného letopočtu v místě, kam při snímání v únoru 1917 dopadl a roztrhl se. Nuceným odevzdáním zvonů navždy umlkl jedinečný souzvuk, který kdysi opěvoval básník Adolf Heyduk (1835–1923). Jejich třem následovníkům z Pernerovy dílny bylo dopřáno necelých 11 let služby (1931–1942). Výjimečným zážitkem pro odrůstající školáky, kamarády místních ministrantů, krátce po polovině 20. století bývalo nedělní ohlašování až ohlušujícím burácením velikého zvonu, ve věži téměř osamocенého, který obsluhovali po dvojici z každé strany. Zvon Marek se stal symbolem novodobé sbírky na doplnění souboru vodňanských zvonů. Výstava v městské galerii v létě 2022 připomněla 50. výročí jejich posvěcení a umístění ve věži děkanského kostela. Nelze si než přát, aby Markův hlas zdejší krajině zvěstoval Boží požehnání přinejmenším po dalších 300 let.

*Pavla Stuchlá,
Městské muzeum a galerie Vodňany*

Živý Kříž v Římově

Jarní poutí u příležitosti svátku Nalezení Svatého Kříže (3. května) začíná v Římově již po staletí poutní sezóna. Letos se pouť uskutečnila v neděli 4. května a poutní mši svatou sloužil v ambitech římovského poutního areálu českobudějovický biskup Vlastimil Kročil.

Poutní místo Římov je díky své unikátní pašijové cestě neododdělitelně spjato s Křížem našeho Pána Ježíše Krista. Od poloviny 18. století sem právě ve svátek Nalezení Svatého Kříže přicházelo z Klokot u Tábora jedno z nejstarších a nejdelších procesí. Současný duchovní správce Římovu P. Jakub Václav Zentner FSSP tradici těchto stokilometrových procesí Klokoty – Římov obnovil a po loňském prvním ročníku poputují letos ve dnech 9.–13. července poutníci do Římovu podruhé.

Svátek Nalezení Svatého Kříže, sloučený během liturgických reforem z poloviny minulého století se svátkem Povýšení Svatého Kříže, připomíná událost, kdy byl identifikován pravý Kříž, na kterém umřel Pán Ježíš Kristus: nemocný člověk, který se ho dotkl, byl okamžitě uzdraven. Tento pravý Kristův Kříž můžeme vidět v Římě v Bazilice minor „Santa Croce in Gerusalemme“ (česky Svatého Kříže Jeruzalémského), titulární bazilice zemřelého kardinála Miloslava Vlka, rodáka z jižních Čech. Tento skutečný, živý Kříž Pána Ježíše Krista reprezentuje všechny kříže, jimiž se obklopujeme ve svých domovech, v kostelích, u cest a jinde. Je prosáklý Kristovou krví. Je spolu s Turínským plátnem nejvýznamnější hmotnou relikvií úzce a přímo spojenou s Ježíšem Kristem. Je nástrojem spásy a centrem Božích plánů napříč dějinami spásy.

„Je dobré, abychom si zvláště v tomto jubilejním roce uvědomili, že právě na Kříži, který se uchovává v římské Bazilice Svatého Kříže, byly smyty všechny hříchy, i hříchy každého z nás,“ řekl v homilii biskup Kročil a citoval ze 3. a 4. verše proroka Izaiáše: „Byl to muž plný bolesti, zkoušený nemocemi. Byly to naše nemoci, které on nesl, naše bolesti na sebe vzal.“ (srov. Iz 53, 3-4). Mluvil o tom, že Pán Ježíš nesl spolu s našimi hříchy i obrovské břemeno utrpení, bolesti a nemocí všech dob, minulosti i současnosti. Proto se Ježíšovo utrpení nedá srovnat s ničím na světě, s ničím v celé historii lidstva. Pro Ježíše Zmrtvýchvstalého neběží čas, není jen minulost a budoucnost, ale je věčné teď. Náš Pán na sebe vzal spolu s našimi hříchy, které jsme spáchali dosud, i ty, které ještě spácháme a které spáchají i budoucí generace. Pán Ježíš vzal naše nynější bolesti a utrpení už předem na sebe.

„Při letošní národní pouti v Římě jsem si znovu uvědomil, že za utrpením každého z nás stojí Ježíš. On ho nese s každým z nás,“ sdílel svou zkušenost biskup Vlastimil Kročil. „Jestliže své utrpení přijmu a obejmu, spojuji se ve své bolesti s Ním. V tomto hlubokém tajemství dávám svému utrpení jméno: Jsi to Ty, Zdrčený. Ty, Opuštěný. A takto s Ním v hlubokém objetí soucítím, jsem Mu nablízku a mohu tak pociťovat Jeho pokoj, Jeho osvobození. Hle, to je živý Kříž v mém životě! Je to Ježíš Kristus ukřižovaný, skrytý za našimi bolestmi a utrpením. A Kříž je nerozlučně spojen se vzkříšením!“

Stanislava Vitoňová

Diecézní biskup Mons. V. Kročil při homilii v zaplněném ambitu.

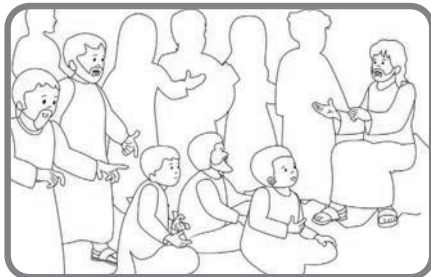
Duchovní správce P. Jakub Václav Zentner FSSP (vlevo) obnovil tradici stokilometrových poutí Klokoty – Římov.

Dávat štědře je zázračné

„Vy jim dejte jíst!“ (Lk 9,13).

(ČERVEN 2025, z nedělní liturgie 22. června, XII. V mezidobí – Slavnost Těla a Krve Páně)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

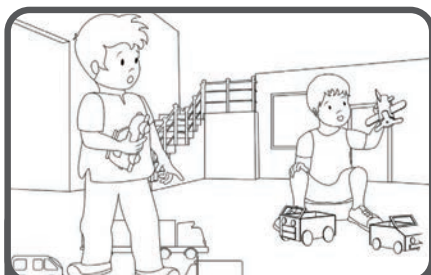
Mnoho lidí přišlo poslouchat Ježíše, který uzdravil tolik lidí a teď mluví o království Božím...! Je jim tak dobře, že nikdo nechce odejít. Ještě večer tam pořád všichni jsou, sedí a poslouchají.

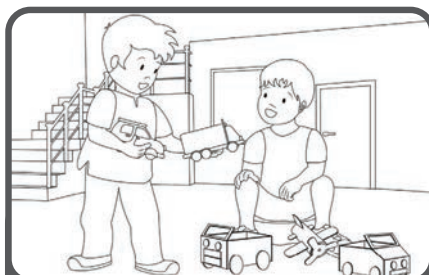
Apoštolové mají starost, protože už je pozdě. Žádají Ježíše, aby řekl zástupu lidí, aby odešli a našli si něco k jídlu a kde přespat. Ale Ježíš je klidný, podívá se na ně a řekne: „Vy jim dejte jíst.“

Apoštolové odpoví: „Jak? Máme jen pět chlebů a dvě ryby!“ Tyto chleby a ryby jsou pro Ježíše důležité: Požehná je, rozláme a nechá je rozdělit zástupu lidí. Všichni se nají a ještě zbyde 12 košů!

Daniel z Mexika má velmi rád autíčka. Jednou si jich pár vezme ven na hraní. Opočal uvidí jiného chlapce, který si hraje s autíčky z papíru. Zadíává se na něj a pomylí si:

„Bylo by hezké, kdyby mu Ježíš daroval opravdová autíčka“. Pak dostane nápad. Vezme dvě autíčka, se kterými si hraje a odnese je tomu chlapci. To je radost! „Ježíš k němu opravdu přišel – pomyslí si – s mou pomocí!“

Za nějaký čas se vrátí domů starší sestra a řekne mu: „Jedna kamarádka mi pro tebe něco dala!“ Daniel rozbali balíček: je plný autíček! Ježíš „rozmnožil“ darovaná autíčka!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z hnutí fokolare založeného Chiarou Lubichovou.

SLOVOŽIVOTA

(Jan 21,17)

«Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji!»

Petr, Jan a ostatní učedníci se po Ježíšově smrti vrátili ke své rybářské práci k Tiberiáskému jezeru. Tam se jim zjeví Zmrtvýchvstalý Kristus.

Učedníci ho poznali, ale neodvažují se ho oslovit. Ježíš se ujmá slova a obrací se na Petra s otázkou:

„Miluješ mě víc než ti zde?“

Je to slavnostní okamžik.

Petr ví, že ho zradil a neodvažuje se odpovědět kladně. Umi jen s pokorou říci:

Ježíš Petrovi zradu nevyčítá, nepřipomíná mu jeho selhání. Oslovuje ho na úrovni jeho možnosti. Chce jenom zhojit jeho ránu nabídkou svého přátelství.

Ježíš kladie stejnou otázku i každému z nás:

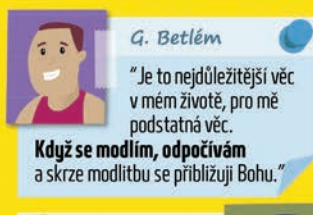
Máš mě rád? Chceš být mým přítelem?

Ježíš nás zve, abychom měli s Ním vztah, který se může stát modlitbou a hlubokým rozhovorem s Ním.

Modlitba:

Z. Česká rep.

„Je to způsob jak mluvit s Bohem, chvíle kdy se Mu snažím zcela otevřít. Pro mě je to něco velmi osobního, něco co je jenom mezi mnou a Bohem.“

G. Betlém

„Je to nejdůležitější věc v mém životě, pro mě podstatná věc. Když se modlím, odpočívám a skrze modlitbu se přibližuji Bohu.“

J. Česká rep.

„Je to chvíle, kdy mluvím s Ním: říkám Mu, jaký jsem měla den, co mi udělalo radost.“

Chiara Lubichová nás inspiruje ve svém hlubokém rozhovoru s Ježíšem:

(...) Mám tě ráda, protože jsi vstoupil do mého života více než vstupuje vzduch do mých plic či krev do mých žil. Vstoupil jsi tam, kam nikdo jiný nemohl vstoupit, když mi nikdo jiný nemohl pomoci, protože, když mě nikdo jiný nedokázal utěšit. (...) [1]

Upravili: E. Javaloyes, M. Ashraf e M. Sarmiento; ilustrace: Guili Rodriguez (@guillemrodre)

ČERVNOVÝ Nezbeda a Cvrček

V červnovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s Jiřím Štastným Učte se a úspěch je zaručen, povídky Královna a Lída a Svatý Hostýn, životní osud Marca Chagalla v rubrice Osobnosti duchovního světa a další pokračování Správné čtyřky, Božího trestu a osudů Maxmiliána Kolbeho Rytíř Neposkvrněné. Nechybí tradiční rubriky Humor, Vlčí doupě, Převratní objevy a Pro bystré hlavy.

Červnový Cvrček učí malé čtenáře, jak mají využívat Boží stvoření našeho světa.

Bližší informace: www.casopisnezbeda.cz

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Svatý Vít

Milé děti, čas rychle utíká a máme nový měsíc, kdy bychom se seznámili se svatým Vítem. Pozorně si přečtete příběh o svatém Vítu níže a zkuste o něm vymyslet báseň, kterou nám pošlete na adresu katechetky@bcb.cz.

Aby úkol nebyl tak jednoduchý, použijte v básni tato slova: Vít, Bůh, víra, pravda, odvaha. Slova můžete používat v různých pádech. Ze všech odpovědí vylosujeme tři, kteří od nás dostanou malý dárek, proto nezapomeňte připsat svoji adresu.

Svatý Vít se narodil kolem roku 297 na Sicílii a byl tajně veden ke křesťanské víře. Jeho otec vyhrožoval různými tresty, aby se Vít vzdal své víry v Ježíše. Jednou jeho otec oslepl a sliboval dary pohanským bohům, ale žádný zázrak se nekonal. Požádal tedy svého syna o pomoc. Ten se vroucně modlil k Bohu a otcí se vrátil zrak. Vít byl udán jako tajný křesťan a uprchl i se svými vychovateli do Dolní Itálie. Byli odhaleni, zatčeni a předvedeni před císaře Diokleciána. Byli několikrát mučeni, ale nic jim neublížilo. Nakonec byli usmrceni mečem.

Protože Vít zemřel jako dítě, mnoho lidí začalo brzy uctívat jeho památku, a tak patří mezi nejuctívanější svaté. Stal se patronem například mládeže, herců, horníků, kovářů, ale také němých a hluchých. Je možné ho vyzvat proti různým nemocem, proti nečasu a za dobrou sklizeň. Zajímavostí je, že ke svatému Vítu je možné se modlit proti zaspání. Také patří mezi hlavní patrony naší země a jeho svátek slavíme 15. června.

Svatý Vít je vyobrazován s různými atributy, podle kterých poznáme, že jde o svatého Víta. Svatý Vít vypadá jako dítě nebo mladík a může mít u sebe kotel s olejem, lva nebo kohouta. Kohout symbolizuje bdělost a připravenost – být připraven na příchod Pána.

Ludmila Veselá

Eucharistická obnova v českobudějovické diecézi s Carlem Acutisem

Na konci května dorazila do naší diecéze relikvie prvního stupně Carla Acutise, mladého počítačového experta, který bude brzy kanonizován. Tato relikvie byla slavnostně přijata ve čtvrtek 29. května 2025 v katedrále svatého Mikuláše diecézním biskupem, Mons. Vlastimilem Kročilem.

Poslavnostním převzetí následovala mše svatá a adorace, během níž dal své svědectví o Carlu Acutisovi a jeho eucharistickém duchovním odkazu Carlos Laret, delegát Asociace přátel Carla Acutise. V katedrále také byly vystaveny panely expozice o eucharistických zázracích, inspirované expozicí, kterou mladý Carlo Acutis vytvořil v digitální podobě, aby pomohl lidem na celém světě pochopit velikost eucharistie, největšího daru, který nám Ježíš zanechal.

Po tomto slavnostním zahájení budou panely spolu s relikvií druhého stupně blahoslaveného Carla Acutise putovat do všech farností naší diecéze, které o ně požádají, a zůstanou v nich po dobu víceméně jednoho nebo dvou týdnů. Cílem je, aby návštěva relikvie a eucharistických panelů, spolu s různými aktivitami pro děti, mládež a dospělé, které každá farnost může zorganizovat, pomohla k eucharistické obnově, tedy k hlubšímu pochopení eucharistického tajemství, Ježíšovy lásky ke každému z nás, která ho vedla k tomu s námi zůstat, a i k obnově života víry a modlitby celé farnosti. Některé z těchto materiálů budou přístupné na webových stránkách českobudějovické diecéze.

Co znamená eucharistická obnova?

Eucharistickou obnovou rozumíme různé apoštolské aktivity zaměřené na oživení vztahu věřících s Pánem Ježíšem, skutečně přítomným v eucharistii. Nikdo nemůže milovat to, co nezná: z tohoto důvodu potřebujeme mít příležitost být blízko eucharistie, být v Jeho přítomnosti, poznávat velký dar, který nám Ježíš Kristus dal, když nám zanechal Svou přítomnost pod podobou eucharistického chleba a vína, aby nás „nenechal samotné“. Výsledky průzkumu Pew Research z roku 2019 ukázaly, že 70 % mladých katolíků ze Spojených Států nevěří ve skutečnou přítomnost Ježíše v eucharistii. Z tohoto důvodu se v USA a později i v různých částech světa začaly realizovat projekty eucharistické obnovy, které mají čelit ztrátě víry v tajemství, jež je pro život katolíků tak zásadní.

Sám Ježíš Kristus nám řekl: „Vezměte a jezte: toto je mé tělo“ (Matouš 26,26) a „kdo jí mé tělo a pije mou krev, bude mít život věčný“ (Jan 6, 53-58). Nemůžeme v našem osobním životě ignorovat tak velký dar a nehlubší potřebu duše každého z nás. Obnova ale není něco, co děláme jen my; je to činnost, která vychází od samotného Boha. Proto se musíme modlit, aby Duch svatý rozhojnil ve své církvi lásku k eucharistii a zároveň touhu předávat ostatním tento velký dar, který nám Pán Ježíš nechal. A také nemít strach vyjít i z našich farností a kostelů a hledat duše, které žijí po věčném životě a lásce.

Kdo byl Carlo Acutis?

Blahoslavený Carlo Acutis se narodil 3. května 1991. Dokázal dokonale spojit moderní život naší současnosti a hluboký

Carlos Laret, delegát Asociace přátel Carla Acutise, předal českobudějovickému biskupovi vzácnou relikvii.

eucharistický život. Carlo se snažil každý den alespoň chvilku adorat Ježíše v Eucharistii, protože byl přesvědčen, že trávit čas s Ježíšem v Eucharistii vede ke svatosti. Carlo si často kladl otázku, jak je možné, že jsou takové fronty na rockové koncerty a do kin, ale žádné fronty na Ježíše v eucharistii? Kdyby lidé věděli, o co přichází, byly by kostely přeplněné k prasknutí! Od útlého věku projevoval velké nadání pro práci s počítačem, které využíval ve své službě druhým a při šíření křesťanského vzdělávacího obsahu. Mezi několika dobrovolnickými pracemi si Carlo vybral pomoc knězi při výuce katechismu, a právě to ho přivedlo na myšlenku připravit výstavu o eucharistických zázracích, které církve uznává. Tato výstava už obešla skoro celý svět.

Carlův hlavní duchovní odkaz byl právě eucharistický. Celým svým životem a teď svojí přímlovou z nebe se stal zářivou šipkou, která odkazuje na eucharistii.

V září 2006 se u něj objevily první příznaky nemoci a byla stanovena diagnóza fulminantní leukémie. S naprostou důvěrou pak svěřil Bohu i ten krátký čas, který mu zbýval do konce života. Zemřel 12. října 2006 a byl blahorečen 10. října 2020. Jeho liturgický svátek se slaví 12. října.

Sestra Zdenka Marie

O NÁVŠTĚVU EUCHARISTICKÝCH PANELŮ
POŽÁDEJTE ZDE:

O návštěvu eucharistických panelů ve farnosti je možné požádat pomocí tohoto QR kódu.

EUCHARISTICKÉ ZÁZRKY VE SVĚTĚ

CARLO ACUTIS

NAROZENÍ: LONDÝN 3. KVĚTEN 1991
SMRT: MILÁN 12. ŘÍJEN 2006

PŮVODCE A AUTOR MEZINÁRODNÍ
VÝSTAVY O EUCHARISTICKÝCH
ZÁZRACÍCH,
NA ZÁKLADĚ KTERÉ VZNIKLA
TATO VÝSTAVA.

Podle Carla „se všichni rodíme jako
originály, ale mnozí umírají jako fotokopie!“
A „právě Eucharistie je pro nás mimořádně
účinným prostředkem k uskutečnění
tohoto jedinečného a neopakovatelného
plánu, který s námi Bůh má od stvoření
světa.“

EUCHARISTIE JE MOJE DÁLNIČKA DO NEBE

„Být stále spjat s Ježíšem: to je cíl mého života,“ napsal
sedmiletý Carlo Acutis u příležitosti svého prvního
svatého přijímání, a tomuto svému životnímu ideálu
zůstal vždy věrný. Od té doby nikdy nevynechal
každodenní setkání s Ježíšem při mši svaté, modlitbě
růžence a eucharistické adoraci.
Carlo také říkal, že „Bůh pro každého z nás připravil
jedinečný a konkrétní příběh, ale zároveň nám
ponechal svobodu, abychom závěr napsali sami.“

CO JE EUCHARISTICKÝ ZÁZRAK?

„TOTO JE MÉ TĚLO“,
„TOTO JE MÁ KREV“

Eucharistické zázraky jsou zázračné Boží
zásahy, které mají posílit víru ve skutečnou
přítomnost Ježíšova těla a krve v
Eucharistii.

PŘIPOMEŇME SI KATOLICKOU NAUKU O SKUTEČNÉ PŘÍTOMNOSTI JEŽÍŠE V EUCHARISTII:

Se slovy proměnění: „Toto je mé tělo“, „Toto je má krev“
se chléb proměňuje v tělo Kristovo a víno v jeho krev.
Tato tajemná proměna se nazývá transsubstanciacie –
předpokládání, t. j. změna podstaty. Z chleba a vína
zůstává pouze forma, filozoficky řečeno akcidenty.
Zůstává tedy velikost, barva, chuť, vůně a dokonce i
nasycující vlastnosti, ale méně se podstata, tedy realita,
což znamená, že **chléb se stává tělem a víno krví
Ježíše Krista**. Transsubstancií nemůžeme vnímat
smysly, ale pouze vírou, která nás ujišťuje, že k této
tajemné proměně došlo.

V eucharistických zázracích můžeme vidět tělo a krev,
ať už odděleně, nebo dohromady, podle okolností.
Cílem těchto zázraků je dokázat, že si nemáme všimnout
jen vnější podoby (chléb a víno), ale podstaty, právě
skutečnosti, kterou je tělo a krev.

Je čas Svatou bránu otvírat a čas zavírat

**Slavností Sslání ducha Svatého, letos o druhé
červnové neděli, skončila velikonoční doba,
kdy nás opět naplnila radost z toho, že smrt
byla díky Ježíši Kristu přemožena a každý má
otevřenou cestu do Boží náruče.**

Sice mnoho lidí zasáhl nečekaný odchod papeže Fran-
tiška, ale možná jste si také pomysleli, že Velikonoce jsou
tou nejvhodnější dobou pro vstup do ráje. Bůh má svůj
čas a dopřál papeži Františkovi ještě při *Urbi et Orbi* –
Městu Řím a světu – pozdravit věřící a dát nám tak své
poslední požehnání. A teď, jak pevně věříme, se už raduje
se Zmrtvýchvstalým Ježíšem.

Papež František není prvním papežem, který zahájil Svatý
rok, ale již jej nemohl dokončit. Poprvé to bylo ve Svatém
roce 1700, který vyhlásil 18. května 1699 papež Ino-
cenc XII., jenž však kvůli svému chatrnému zdraví nemohl
o Vánocích 1699 otevřít Svatou bránu. O velikonoční ne-
děli pak, přestože byl vážně nemocen, udělil slavnostní
požehnání z balkonu Kvirinálského paláce. Papež Ino-
cenc XII. zemřel 27. září 1700, což probíhající Jubilejní rok
ovlivnilo, stejně i to, že obtížná volba jeho nástupce trvala
téměř dva měsíce. Závěru jubilejního roku předsedal
papež Klement XI., zvolený 23. listopadu.

V mnohém můžeme tyto dva papeže, které od sebe dělí tři
sta let, k sobě připodobnit. Papež Inocenc XII. byl smířlivý
a pokorný muž, jehož hlavní snahou bylo zprostředkování
míru světu a odpuštění. Měl i silně vyvinutý smysl pro
spravedlnost. Lateránský palác dal k dispozici k péči o ne-
mocné, budovu svatého Michala na tiberském břehu určil
pro péči o zestárlé a invalidní řemeslníky, aby tam bylo
o ně pečováno až do smrti, a další budovu předal péči o lidi,
kteří se octli ve finanční tísní. Ne nadarmo ho tedy chudí
nazývali svým otcem (Jaroslav V. Polc, Svaté roky, s. 71).
Papež František byl známý svou účastí s chudými a trpícími,
s vězni, s reformou vatikánské kurie, tím že nevynechal
příležitost, aby usiloval o mír a vybízel k němu, pomáhal
chudým a migrantům, inspiroval k bratrství a varoval před
sobectvím a izolovaností. Byl tak též papežem, který uměl
otvírat dveře svého srdce a církve všem.

Jdeme dál Svatým rokem spolu s naším novým papežem
Lvem XIV. jako poutníci vstříc naději. A podle závěru buly
Spes non confundit „dovolme, aby se nadějí naším prostřed-
nictvím nakazili ti, kteří po ní touží. Kéž jim svým životem
můžeme říkat: „Důvěřuj v Hospodina, buď silný, ať se vzmuží
tvé srdce, doufej v Hospodina!“ (Žl 27,14). Kéž síla naděje
naplňuje naši přítomnost, když s důvěrou očekáváme
návrat Pána Ježíše Krista, kterému patří chvála a sláva nyní
i na věky.

Iva Hojková

Na okraj jedné konference

Dne 6. května 2025 uspořádala Právnická fakulta UK ve spolupráci s Arcibiskupstvím pražským a s Apoštolskou nunciaturou v Praze mezinárodní konferenci věnovanou právním vztahům mezi Evropskou unií a Svatým stolicí.

Konference se konala ve Vlasteneckém sále Karolina pod záštitou rektorky UK Mileny Králíčkové, arcibiskupa pražského a primase českého Jana Graubnera a apoštolského nuncia v ČR Jude Thadeuse Okolo. Podle hlavního organizátora konference proděkana Právnické fakulty UK, vedoucího katedry evropského práva profesora Michala Tomáška, jde o první takto pojatou akci v rámci EU, která analyzuje smluvní ukotvení vzájemných vztahů mezi oběma subjekty a jeho praktické fungování.

Konference byla načasována k 75. výročí Schumanovy deklarace, která položila základ současné evropské integrace. Jak ve svém úvodním vystoupení uvedla rektorka UK Milena Králíčková, „evropská integrační uskupení jsou postavena na silných křesťanských tradicích.“ Arcibiskup pražský a primas český Jan Graubner v kontextu načasování konference připomněl francouzského ministra zahraničí Roberta Schumana, velkého zastávce mírového porozumění mezi Německem a Francií. Na základě jeho projektu a podle křesťanských principů se začal budovat evropský integrační projekt. V uznání těchto aktivit prohlásil zvěčnělý papež František Roberta Schumana za cti-hodného a byl započat proces jeho blahorečení. Podobně hovořil i apoštolský nuncius arcibiskup Jude Thadeus Okolo. Mons. Stanislav Přibyl, biskup litoměřický, přiblížil postoj jednotlivých papežů k evropské integraci od Jana XXIII. do současnosti a nástroje komunikace Svatého stolce, respektive katolické církve s integrovanou Evropou a jejími orgány. Velvyslanec EU při Svatém stolci Martin Selmayr a velvyslanec ČR při Svatém stolci Pavel Svoboda hovořili o hlavních obrysech vztahů EU a Svatého stolce, též ve vztahu k Vatikánském Městu. V současném historicky významném období pro katolickou církev se diskuse nevyhnula ani právním otázkám přípravy konkláve a volby nového papeže.

Dr. José Luis Bazán z Komise biskupských konferencí Evropské unie v Bruselu zaměřil svůj příspěvek na otázky náboženské svobody a její pozadí, tvořeném katolickou církví zaměřující se na diplomacii svědomí a službu obecnému dobru.

Vývoji vztahů mezi Svatým stolicí a Evropskou unií se věnoval příspěvek Eduarda Hulicia, náměstka ministra zahraničí České republiky. Právní vztahy mezi EU a Svatým stolicí představují komplexní problematiku, do níž zapadají i vztahy mezi Svatým stolicí a jednotlivými členskými státy EU, včetně ČR. Nedávné uzavření smlouvy mezi ČR a Svatým stolicí je tak třeba vnímat v širších souvislostech a neomezovat se jen na dílčí a z kontextu vytržené problémy.

Odpolední blok konference moderoval organizátor konference za Arcibiskupství pražské JUDr. Jan Kotous. Ve svém úvodním vystoupení zdůraznil, že historie myšlenky evropské integrace sahá hluboko do minulosti a je neoddělitelně provázána s křesťanskými kořeny našeho kontinentu. Původní myšlenka „*Res publica Christiana*“ prošla bohatým vývojem a byla akcentovaná v průběhu dějin v nejrůznějších dokumentech Svatého

S příspěvkem o vztahu Svatého stolce a Městského státu Vatikán vystoupil litoměřický biskup Mons. Stanislav Přibyl. Za předsednickým stolem zleva prof. Michal Tomášek, apoštolský nuncius Mons. Jude Thadeus Okolo, arcibiskup pražský Mons. Jan Graubner a Dominik kardinál Duka.

stolce. Dnes se tato teorie prakticky realizuje prostřednictvím společenství evropských suverénních států – v Evropské unii. Náplň odpoledního bloku konference tvořila vystoupení renomovaných pedagogů z právnické fakulty UK. Prof. JUDr. Jiří Rajmund Tretera OP, předseda Společnosti pro církevní právo, zaměřil své vystoupení na otázky právního vztahu mezi Svatým stolicí a Vatikánským městským státem. Prof. Dr. Harald Cristian Scheu se věnoval otázkám svobody smýšlení, svědomí a vyznání v evropském právu. Prof. JUDr. Martin Štefko PhD. rozebíral velmi zajímavé téma, totiž právo na odpočinek jako základní sociální právo, které je založeno na praktickém uskutečňování starozákonních a křesťanských principů v praktickém životě společnosti. Svatý stolec jako subjekt mezinárodního práva podrobil analýze JUDr. Milan Lipovský z katedry mezinárodního práva. Poslední příspěvek odpoledního bloku přednesl na téma ekonomické vztahy mezi EU a Svatým stolicí a Vatikánským městským státem profesor Michal Tomášek, vedoucí katedry evropského práva. Příspěvky přednesené jak v odpoledním, tak dopoledním bloku se staly předmětem bohaté diskuse. Mezi diskutujícími byla řada diplomatických zástupců z evropských států akreditovaných v Praze. Příspěvky přednesené v odpoledním bloku konference budou publikovány ve zvláštním čísle Revue církevního práva. Z konference bude vydána rovněž reprezentativní publikace.

Celou konferenci pak uzavřel svým vystoupením kardinál Dominik Duka. Pozitivně zhodnotil, že přednesené příspěvky deklarovaly ve svém celku pozitivní přínos katolické církve, reprezentované Svatým stolicí, na život soudobé Evropy. Současně poděkoval vystupujícím na konferenci a oběma organizátorům za uspořádání vědecké konference, založené na spolupráci univerzity a církve.

JUDr. Jan Kotous

Jarní poutě a procesí

Období jara je v rámci liturgického roku spojené především s Velikonocí a jejich okruhem – velikonočním třídenním i celou dobou velikonoční (trvajícím padesát dní) zakončenou slavností seslání Ducha Svatého, čili Letnicemi.

Tato období a svátky se nevazí ke konkrétnímu datu, ale jsou pohyblivé, odvozují se od termínu Velikonoc, který je dán lunárním kalendářem, odvozuje se od prvního jarního úplňku. Odvozují se od něj také slavnost Nanebevstoupení Páně (40 dní od Velikonoc) a svátky patřící již do liturgického mezidobí: Slavnost Nejsvětější Trojice (neděle po Božím hodu svatodušním), slavnost Těla a krve Páně (ve čtvrtek po slavnosti Nejsvětější Trojice) a slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova o třetím pátku po letnicích.

Pro toto období jsou charakteristické také poutě a různá procesí spojená se zmíněnými slavnostmi a svátky svatých. Tato tradice nevznikla jistě náhodou. Období jara je pro poutě a procesí velmi příznivé svým počasím a rozkvetlá příroda věří přímo vybízí k tomu, aby se projevy zbožnosti neomezovaly na uzavřený prostor kostela, který často po zimě ještě čiší chladem a kontrastuje s venkovními teplotami. Období jara bylo dříve vhodné také proto, že nekladlo na venkovské obyvatelstvo takové nároky, co se týká zemědělských prací, jako navazující léto a podzim. Už bylo zaseto a do sklizně bylo ještě daleko. Z Českých Budějovic bylo například zvykem chodit na pouť do Říмова o svátku Nalezení svatého kříže (5. května). V tomto období se ale chodilo i dále (do roku 1918) třeba až do Maria Zell. Taková pouť se protáhla i na deset či více dní. Z významných poutních termínů můžeme dále jmenovat svátek sv. Jana Nepomuckého (16. května), jednoho z nejvýznamnějších českých světců. V tento den vyraželo mnoho venkovanů na pouť k Janu Nepomuckému do Prahy. Bylo mu zasvěceno množství kostelů a kaplí i významných poutních míst (např. v okolí Českých Budějovic sv. Jan nad Malší). Na svátek sv. Jana Nepomuckého se konaly na mnoha místech průvody a pobožnosti, bylo zvykem zdobit jeho sochy, hojně umístěné ve městech i vesnicích na mostech, před kostely i na jiných místech břízkami, kyticemi a věnci.

Dalším významným termínem poutí byla Slavnost Nejsvětější Trojice. Můžeme zde v této souvislosti zmínit např. poutní místo Svatá Trojice u Trhových Svin. Velmi oblíbená, především ve městech, byla procesí Božího Těla, tedy o Slavnosti Těla a krve Páně. Mnozí si ještě vzpomenu na průvody, ve kterých nechyběly družičky v bílých šatech s košíčky květů, které sypaly na zem v průvodu před monstrancí. Průvod se zastavoval u čtyř oltářů, které svým umístěním, pokud možno odpovídaly čtyřem světovým stranám, pronášel se u nich prosebné modlitby a udílil se požehnání. Své počátky má tento zvyk v polních procesích a souvisí s prosbami za úrodu. Bylo zvykem zdobit okna domů, kolem kterých se původ ubíral a zapalovat v nich svíce.

Poutním termínem byly i svatodušní svátky. Například na Dobré Vodě u Nových Hradů dodnes připadá na Letnice druhá nejvýznamnější pouť (hned po svátku Nanebevstoupení Panny Marie).

Procesí spojená s prosbami za úrodu, která se neubírala jen

Výklenková kaplička u Bukové (farnost Olešnice).

venkovskými a městskými ulicemi, ale dále, do polí, byla procesí spojená s křížovými neboli prosebnými dny. *Litania maior*, tzv. starší prosebný průvod, se konal 25. dubna na svátek sv. Marka. Další křížové dny připadaly na tři po sobě jdoucí dny (pondělí, úterý, středa) po páté neděli velikonoční před slavností Nanebevstoupením Páně. Procesí, při kterých se v předu nesl kříž, směřovala do polí s prosbami za odvrácení různých katastrof a za dobrou úrodu.

ThLic. Michaela Vlčková, Th.D.,
Katedra teologických věd TF JU

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNÍ A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V tomto dílu pokračujeme v tématu o mezigeneračních vztazích.

Obdivuhodné mládí, štedré stáří: Judit

Obdivuhodná a statečná vdova Judit zachránila obyvatele Betulie před velitelem vojska, generálem Holofernem, který byl pověstný svou krutostí. V době, kdy žila tato statečná a krásná žena, jež velmi mladá a bezdětná ovdověla, neměly ženy v tehdejší společnosti žádné postavení. Přesto se Judit nebála a pokárala představitele města Betulie, že chtějí vydat město nepřátelům, pokud je Hospodin nezachrání. Už toto byl na tu dobu neslýchaný čin. Poté se sama vydává ke krutému Holofernovi, obelstí ho a nakonec zabije. Tím zachránila mnoho životů. Judit se dožila více než sta let. Jako mladá žena si svou odvahou získala úctu celé komunity. Než zemřela, propustila svou oblíbenou služebnici na svobodu (v té době bylo otroctví běžně užívané) a rozdala svůj majetek. Ve svém stáří si tedy zachovala obdiv komunity svou něhou a laskavostí.

Judit si svou statečnost a odvalu jít proti zvyklostem své doby zachovala až do svého stáří. Nerezignovala na úbytek fyzických sil, ale naopak se snažila žít plně podle svého nejlepšího svědomí.

Pro mnoho lidí se vyhlídka na odchod do důchodu shoduje

s vyhlídkou na zasloužený a vytoužený odpočinek od náročných a únavných činností. Stává se však také, že konec práce je zdrojem strachu a je očekáván s určitými obavami: „Co budu dělat teď, když se můj život vyprázdní od toho, co ho dlouho naplňovalo?“ Je to logické, vždyť každodenní práce znamená také soubor vztahů, podnětů, uspokojení z obživy, zaslouženou pozornost a pocit, že práce je důležitá a nezbytná.

Věk, kdy už nemusí starý člověk pracovat, nemusí být časem pasivity. Je to důležitý čas na povolání prarodičů a jejich podpory ve výchově vnoučat. Je to čas na předávání hodnot a zkušeností, na propojování generací. Malé děti se učí síle laskavosti a respektu ke křehkosti, což je pro ně nenahraditelná lekce, kterou je učí jejich prarodiče. Prarodiče se od nich na oplátku učí, že jemnost a křehkost nejsou jen znaky úpadku, ale jsou to kroky, které dělají budoucnost lidskou.

Ve stáří člověk ztrácí bystrost smyslů, jako je např. zrak, ale staří lidé se umějí dívat vnitřním zrakem. Hospodin nesvěřuje své hříbny jen mladým a silným. On má talenty pro každého, na míru každému, i pro staré. Život našich farností a komunit by měl umět využívat talenty a charisma starých lidí. Dřívější dovednosti aktivního života ztrácejí ve stáří svou roli omezením, ale mohou se stávat zdrojem darování ve formě vyučování, rady, budování vztahů, péče, naslouchání atd.

*Mgr. Martina Fürstová,
Diecézní centrum pro rodinu*

Personalialia

A/ Ustanovení:

R. D. Mr. Mgr. Tomas van ZAVREL, je k **30. 4. 2025** odvolán z funkce **diecézního referenta pro pastorační**. Ostatní ustanovení zůstávají v platnosti (č. j. 791/2025).

R. D. Mgr. Rafał Piotr KACA, je od **1. 5. 2025** jmenován do funkce **diecézního referenta pro pastorační**. Ostatní ustanovení zůstávají v platnosti (č. j. 792/2025).

B/ Životní jubilea:

R. D. Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Max KAŠPARŮ, Ph.D., oslavil **14. 5. 2025** své **sedmdesáté páté** narozeniny.

Mons. prof. Dr. Karel SKALICKÝ, Th.D., oslavil **20. 5. 2025** své **devadesáté první** narozeniny.

P. Andrej Ľudovít ŠABO, Opus J.S.S., oslavil **26. 5. 2025** své **čtyřicáté** narozeniny

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského a biskupského svěcení:

P. Mgr. Jiří MŮČKA, OMI, oslavil **21. 5. 2025** své **dvacáté výročí kněžského svěcení**.

P. Mgr. Josef MENDEL, SDB, oslavil **28. 5. 2025** své **třicáté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Jan SKIBIŇSKI, oslavil **30. 5. 2025** své **desáté výročí kněžského svěcení**.

P. Mgr. Petr Maxmilián KOUTSKÝ, CFSsS, oslavil **5. 6. 2025** své **patnácté výročí kněžského svěcení**.

Mons. ThDr. Vlastimil KROČIL, Ph.D., oslavil **13. 6. 2025** své **desáté výročí biskupského svěcení**.

*K výročí kněžského a biskupského svěcení
upřímně blahopřejeme*

FamilyFest

si užilo přes 600 návštěvníků

V sobotu 10. května navštívilo bezmála 600 malých i velkých návštěvníků festival pro rodiny FamilyFest. Program se odehrával v ambitech bývalého Dominikánského kláštera na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích.

Všichni si to moc užili, protože bylo krásné počasí. V klášterní zahradě si návštěvníci mohli vychutnat skvělou kávu a děti si mohly nechat namalovat na obličej dekorativní obrázky.

V klášterní chodbě bylo pro celé rodiny připraveno 10 stánků s obrázky a aktivitami pro děti a jejich doprovod. Obrázky byly z Cesty světla, která mapuje události po Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Návštěvníci se tak mohli seznámit s vůní nardu, kterou jim anděl namazal na ruku a připomněl jim, že podobného anděla viděly ženy, když spěchaly k hrobu s vonnými mastmi. Pak si mohli vyzkoušet, jak asi učedníci Petr a Jan běželi k hrobu přesvědčit se, že Ježíš v něm není. Děti musely oběhnout celou klášterní chodbu. Na dalším stanovišti si děti vyzkoušely, jaké to je nepoznat blízkou osobu, stejně jako nemohla sv. Máří Magdaléna poznat vzkříšeného Krista. Děti ochutnaly arabský chléb, který možná jedli Emauzští učedníci, zkusily lovit ryby, tak jak to dělali učedníci, zkusily si sáhnout do rány jako učedník Tomáš a mohly si vyzkoušet ještě mnoho dalších aktivit, které byly pro ně připravené.

Nechyběla kreativní dílna, kde se zdobila trička, malovaly sádrové domečky; děvčátkům se pletly krásné copánky a zdobily se květinami. Kdo chtěl, mohl si zapálit svíčku a napsat svou prosbu na papírek. Za všechny prosby se pak organizátoři FamilyFestu pomodlili.

Pro zájemce byla v poledne připravena prohlídka kostela s komentářem. Od 14:00 byla připravena pohádka Otesánek od divadla Já to jsem.

Proč vlastně Diecézní centrum pro rodiny ve spolupráci se Spolkem Most – České Budějovice pořádaly tento festival? To byla častá otázka, kterou návštěvníci pokládali. Odpověď zní, že jsme chtěli, aby všechny rodiny, které přijdou, mohly prožít pěkný den, aby byla vyzdvížena hodnota rodiny, aby si všichni mohli uvědomit, že nejpevnější vztahy se utvářejí právě v rodině, která má nezastupitelný vliv na další generace. Také jsme tímto festivalem vstoupili do Týdne pro rodinu a upozornili na to, že je prima věnovat si navzájem v rodině čas a něco pěkného spolu prožít.

Děkujeme všem, kteří na stanovištích pomáhali, předávali radost a celý den se věnovali druhým. Jejich nasazení Ježíš Kristus, který strávil podstatnou část svého pozemského života právě v rodině, určitě nenechá bez odplaty.

Mgr. Martina Fürstová, Diecézní centrum pro rodinu

Foto: Anežka Kupková / Člověk a víra

Foto: Anežka Kupková / Člověk a víra

Foto: Anežka Kupková / Člověk a víra

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

Úvodní slovo / zamyšlení

Vážení a milí čtenáři,
chtěla bych Vás pozvat k dalšímu společnému nahlédnutí na putování Charity v naší diecézi. Záměrně zmiňuji slovo putování, které je pro mne synonymem pro cestu životem. Charitní práce je o tom, vyjít na cestu druhého člověka a doprovázet jej po potřebnou dobu jeho životem. Vyjít na cestu k druhému člověku znamená být vnímavý, otevřený jeho potřebám.

Cesty životem jsou mnohdy náročné a přinášejí situace, ve kterých můžeme mít pocit, že na ně nestačíme. Nejen při

mých pěších poutích mi na mysl vyvstávají slova sv. Františka: „Začni tím, co je nezbytné, pokračuj tím, co zvládneš a na jednu zjistíš, že dokážeš nemožné.“

Přeji tedy nám všem, ať dokážeme postupovat krůček po krůčku a radovat z maličkostí, jako to uměl sv. František. S Boží pomocí pak můžeme objevit velké věci, protože pro Boha není nic nemožného (Lk 1,37).

Karolína Píchová,
ředitelka Charity Jindřichův Hradec

Říd'a na cestách: Jedna žena, tisíce kroků a pomoc pro ty, kteří sami jít nemohou

Karolína Píchová, ředitelka Charity Jindřichův Hradec, není jen vedoucí organizace, která denně pomáhá potřebným – je také poutnicí. Každý rok se vydává pěšky na dlouhou cestu, aby naslouchala Bohu a – především – aby podpořila charitní dílo a lidi, kteří svou životní cestu nemohou jít bez pomoci druhých.

Proč pěší pout?

„Pěší pout' je pro mne neskutečně silným životním momentem, kdy mohu být s Bohem, kdy se mohu zastavit, uvědomit si, co je v mém životě důležité, a děkovat – za všechno, co mám, co jsem dostala, prožila, kdo je v mé blízkosti a prostě za to, kde jsem,“ říká Karolína Píchová.

Své první velké putování podnikla v roce 2015, kdy se vydala severní trasou do Santiaga de Compostela a poté až k symbolickému konci světa – majáku Finisterra. Od té doby se poutě staly součástí jejího života. Nejdelší z nich absolvovala v roce 2023, kdy ušla téměř 1 000 kilometrů z Říma do Santa Maria di Leuca po historické trase Via Francigena, po které kdysi kráčeli poutníci až do Svaté země. Na cestě ji čekalo nesnesitelné vedro, prudké bouřky, nečekaná setkání, únava i hluboká radost z prostých věcí. Na přelomu července a srpna 2024 se vydala na cestu sv. Františka – Via di Francesco. Její putování vedlo z Florencie přes La Vernu do Assisi, rodiště sv. Františka.

V roce 2025 směřují kroky Karolíny Píchové do Říma – tentokrát z Assisi, kde loni svou pouť zakončila. Letos však nese tato cesta ještě hlubší význam: papež František vyhlásil rok 2025 jako jubilejní, a zve poutníky z celého světa, aby se vydali do Říma,

Foto: Soukromý archiv K. Píchové

prošli Svatou branou ve Svatopetrské bazilice a v dalších římských chrámech, a vyprosili si zvláštní Boží milosti. Trasa z Assisi do Říma je součástí Via di Francesco – poutní cesty svatého Františka.

Pomoc těm, kteří nemohou jít sami

Putování Karolíny Píchové ale nikdy není jen o ní. Svými kroky symbolicky podporuje ty, kteří se vlastní životní cestou probíjejí s těžkostmi. Lidi bez domova, matky samoživitelky, rodiny v krizích, děti vyrůstající v nevyhovujícím prostředí – právě těm Charita Jindřichův Hradec denně podává pomocnou ruku. Provozuje také kluby Kompas a Směr, bezpečné místo pro děti a mládež,

a mnoho dalších projektů. Například loňská výzva v rámci pouti měla konkrétní cíl – podpořit provoz Střediska pomoci Samaritán, která nabízí potravinovou a materiální pomoc lidem v nouzi. Tato služba je dlouhodobě podfinancovaná, přesto denně pomáhá desítkám lidí.

Jak se můžete zapojit?

Každý krok paní ředitelky může mít díky vám konkrétní dopad. Přispět lze libovolnou částkou na číslo účtu 276961304/0300, variabilní symbol 333. Pomůžete tak lidem, kteří se sami těžko zvedají ze dna.

Veronika Rybáčková, tisková mluvčí DCHCB

V Protivíně vznikla Farní charita

Při slavnostní mši svaté dne 11. května 2025 předal ředitel Charity Písek farnosti Protivín zakládací dekret nové Farní charity Protivín. Tím se farní charitní společenství stalo členem rodiny Charity Písek.

Založení Farní charity v Protivíně navazuje na dlouhodobou obětavou službu farníků, především paní Veroniky Burdové. Zaměřují se na podporu místní romské ale i neromské komunity, rodin a dětí. Jejich pomoc zahrnuje materiální pomoc, doprovod na úřady, doučování dětí a jejich podpora ve vzdělávání, nabídka smysluplného trávení volného času dětí a mládeže formou dětského klubu, pořádání výletů či letního tábora. Středem a těžištěm farní charitní činnosti je týdenní nedělní slavení Eucharistie, uvádění do živého křesťanství (katecheze k svátostem; práce s Biblí, společenství) a zakotvení v žitém Evangelium (osobní doprovázení).

„Dlouho to všechno děláme s vírou, že je to úkol od Pána. Ale tento úkol nemůže člověk táhnout sám donekonečna, proto jsme moc rádi s o. Jozefem za nabídku od pana ředitele založit v Protivíně farní charitu,“ říká paní Veronika Burdová. Spojení s Charitou Písek nyní umožňuje zlepšení podmínek poskytované služby

ve farnosti. Kromě nabídky potravinové pomoci se Charita Písek již zapojila do organizace **Charatonu v Protivíně** – benefčního běhu, jehož výtěžek v podobě trvanlivých potravin směřuje právě pro Farní charitu. Společně se také podařilo zapojit farnost do grantových výzev. V současnosti např. v rámci programu „**ČSOB pomáhá regionům**“ usiluje Charita Písek o získání finanční podpory na vybavení dětského klubu Farní charity Protivín. Na závěr slavnostního setkání poděkoval P. Jozef Fekete všem, kteří stáli u zrodu Farní charity, a povzbudil i ostatní farníky, aby podle svých možností podpořili její další rozvoj.

Děkujeme všem, kdo tuto službu ve farnosti Protivín podporují – svým časem, prostředky i modlitbou.

Michaela Zohnová,
koordinátor spolupráce s farnostmi Charity Písek

Foto: Michaela Zohnová

Foto: Michaela Zohnová

Otec biskup požehnal novou křížovou cestu

V sobotu 12. dubna 2025 požehnal při slavnostní liturgii českobudějovický biskup Vlastimil Kročil novou křížovou cestu ke kostelu Nejsvětější Trojice v Trhových Svinech. Žehnání křížové cesty předcházela komentovaná prohlídka všech 14 zastavení s výkladem autorů a slavnostní mše svatá v kostele Nejsvětější Trojice. Slavnosti se zúčastnil také Ing. David Štojdl, starosta města Trhové Sviny a náměstek hejtmana Jihočeského kraje.

„Díky velkorysé podpoře města Trhové Sviny se tento okamžik stane velkou událostí nejen pro nás zde přítomné, ale zcela jistě přispěje k velkému kulturnímu a duchovnímu obohacení také všech těch, kteří se vydají z města cestou lemovanou výjevy láskyplné oběti Ježíše Krista,“ pronesl v úvodu své homilie biskup Kročil. A jelikož Pána Ježíše Krista nelze oddělit od Jeho Matky ani v utrpení, ani ve vzkříšení, a protože slavnostní den otevření a požehnání křížové cesty následoval po tzv. Bolestném pátku – pátku před Květnou nedělí, kdy se dříve slavila památka Panny Marie Bolestné – rozjímá biskup Vlastimil Kročil ve své homilii především o ní.

Panna Maria provázela svého Syna Ježíše Krista Jeho bolestnou cestou, ona s Ním prožívala pod křížem Jeho utrpení. Slova proroka Jeremiáše lze vztáhnout i na ni: *„Vy všichni, kteří jdete okolo cestou, pohledte a vizte, zdali je bolest jako bolest má!“* (Pláč 1,12) Pán Ježíš chtěl spojit svou Matku s dílem vykoupení a dal jí podíl na své nejvyšší bolesti. Maria spojená s Ježíšovým dílem spásy netrpí pouze jako dobrá matka, která vidí v nejvyšších mukách umírat svého syna. Její bolest je bolest výkupná. Skrze utrpení a v nehlubším spojení se Synem mají činy nejčistší a milostiplné Panny Marie – služebnice Páně – téměř nekonečnou hodnotu.

„Kdo z nás chce zůstat pod křížem Ukřižovaného Ježíše?“ otázal se biskup Vlastimil. Panna Maria zůstala a přijala od svého Syna nové poslání – nové mateřství. Pán Ježíš na kříži nemyslí na sebe a nehledá pro sebe útěchu. On se stará o tu malou skupinku pod křížem, především o svou Matku a svého milovaného učedníka Jana. Svou Matku svěřuje Janovi – a v jeho osobě nám všem – a Jana – a v jeho osobě nás všechny – svěřuje své Matce Marii. Nejsme vydáni napospas společnosti, která je často macechou krutou ke svým dětem. Patříme Marii, Církvi, společenství věřících. *„Přijměme Pannu Marii za matku v každém okamžiku svého života, zůstávejme s ní v modlitbě svatého růžence,“* naléhavě vyzval otec biskup.

Tato malá událost, která se odehrála pod křížem, je ve skutečnosti prvním velkým vítězstvím života nad smrtí. Je prvním plodem kříže – té lásky bez hranic, která je silnější než smrt. Zdálo se, že křížem všechno končí. A hle – rodí se tu nové přátelství, nová láska mezi mladým učedníkem a Matkou lidstva. Na kříži je poražena sebeláska a rodí se láska silnější než smrt, malá rodina sjednocená ne tělem a krví, nýbrž láskou Ukřižovaného Pána.

Stanislava Vitoňová

Otec biskup Vlastimil při žehnání křížové cesty.

Slavnostní projev přednesl starosta města David Štojdl.

Zázrak v Trhových Svinech

Můžete to vnímat jako malý zázrak: v Trhových Svinech byla v sobotu 12. dubna 2025 slavnostně odhalena nová křížová cesta. Celkem 14 zastavení nově lemuje původní historickou cestu z jižního okraje města k poutnímu kostelu Nejsvětější Trojice.

Nápad na vybudování křížové cesty se zrodil u věřících v místní farnosti a podpořil jej starosta David Štojdl. „Od prvního okamžiku jsem věděl, že tohle je myšlenka, kterou chci podpořit. Nejlepší projekty jsou ty, které mají kořeny přímo mezi lidmi, mají pak skutečný smysl, podporu a dlouhodobý význam,“ říká David Štojdl, starosta města Trhové Sviny. Město na projekt vyčlenilo ze svého rozpočtu téměř 1,5 milionu korun. Občané i firmy měli možnost přispívat svými dary na doprovodný program při slavnostním otevření křížové cesty. Duchovní záštitu převzal P. Andrej Šabo, duchovní správce farnosti Trhové Sviny.

Kostel Nejsvětější Trojice je barokní perlou a již po staletí přitahuje věřící: bývaly tu slavné poutě, lázně a léčivý pramen. Poutní tradice byla zachována a nedávno byly obnoveny každoroční poutě. Projekt křížové cesty se snaží tuto důležitou tradici přivést zpět ke kořenům a opět ji pevně spojit s podstatou katolické víry. „Křížová cesta má hluboký duchovní smysl. Má nám dát odvahu a vnitřní sílu vítězit nad všemi slabostmi, kterým se na životní pouti nemůžeme vyhnout. Je tedy především cestou pokory, odpuštění a naděje. Čtrnáct zastavení křížové cesty je příležitostí k zamyšlení nad našimi vlastními schopnostmi, porozuměním a umění navazovat pevné vztahy mezi lidmi i pevné pouto s Bohem. Toto jsou klíčová témata v každé době,“ vysvětluje P. Andrej Šabo.

Dílo je vyrobeno z lámaných bloků Mrákotínské žuly, do kterých byly vyfrézovány 1,5 centimetru hluboké plochy pro vložení mozaik. Realizaci projektu zajistili rodáci z Trhových Svinů: sochař Jan Michalik a restaurátorka Pavla Michalik Svobodová. Kamenické práce probíhaly pod vedením kameníka a kamenosochaře Jana Kříže. Práce započaly v červenci loňského roku. Hotové, mozaikou osazené kamenné bloky, byly počátkem dubna 2025 instalovány na předem připravené betonové patky podél cesty.

„S mozaikou je to jako s lidmi, každá kostička je jinak barevná, má jiný tvar a dohromady tvoří krásné dílo. Pokud dochází k nesoudržnosti, dílo ztratí význam a výraz, začne se rozpadat. Proto je naším cílem, aby tento projekt byl pro všechny a zaujal nejen svým přesahem, ale i krásou řemesla a uměleckým dojmem,“ vysvětluje Pavla Michalik Svobodová. Způsob znázornění křížové cesty navazuje podle autorů na klasické formy raně křesťanského umění. Kámen představuje odkaz na Krista. Mozaika je médium s dlouhou historickou pamětí, a proto byla oblíbena již ve starověkém Řecku a Římě. Stala se následně hlavním výrazovým prostředkem raného křesťanství především pro řemeslnou náročnost provedení, trvanlivost v čase i schopnost působit nevšedním světelným dojmem, a tím zprostředkovat duchovní zážitek podobný chrámovým vitrážím.

Foto: archiv Pavly Michalik Svobodové

Smyslem projektu bylo vytvořit trvalé dílo, které se stane významným kulturním a duchovním dědictvím pro současnou i budoucí generaci. „Doufám, že atmosféra slavnostního otevření nám zůstane v srdci, a že se křížová cesta stane místem klidu, odpočinku, modlitby i společných pobožností,“ doplňuje Andrej Šabo.

Na doprovodném programu ke slavnostnímu otevření křížové cesty se podílely místní firmy, které přispěly finančními dary. Do příprav a organizace slavnostního odhalení křížové cesty se aktivně zapojilo mnoho dobrovolníků z řad místních obyvatel. I to je důkazem, že projekt má podporu široké veřejnosti a velký význam pro celé město.

Petr Samec

Dny lidí dobré vůle 2025:

Pomozte dětem růst skrze DMS pro Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích

Je to výjimečná zpráva, která nás naplnila radostí i vděčností: Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích bylo letos vybráno jako jeden z podporovaných projektů benefičního koncertu „Večer lidí dobré vůle 2025“ na Velehradě.

Tento koncert, který každoročně sledují desetitisíce diváků u obrazovek i přímo na místě, se stane mostem mezi vaším srdcem a konkrétní pomocí dětem, které ji skutečně potřebují. Získané finanční prostředky z dárcovských SMS poputují do „**Fondu Klíč k budoucnosti**“, který pomáhá dětem a mladým lidem ze sociálně znevýhodněného prostředí – těm, jejichž rodiče si často nemohou dovolit zaplatit kroužek, doučování nebo letní tábor. **Díky tomuto fondu u nás žádné dítě nezůstává stranou jen proto, že nemá dost peněz.**

Co jsou „Dny lidí dobré vůle“?

„Dny lidí dobré vůle“ se konají každý rok začátkem července na Velehradě a patří mezi největší křesťanské kulturní události v České republice. Setkávají se zde tisíce poutníků, dobrovolníků, rodin, osobností veřejného života i těch, kdo chtějí pomáhat druhým. Vrcholem celého programu je benefiční „**Večer lidí dobré vůle**“, jehož výtěžek pravidelně směřuje k podpoře konkrétních projektů pomáhajících lidem v nouzi – ať už jde o domovy pro seniory, hospicovou péči, podporu lidí se zdravotním postižením, nebo pomoc dětem a rodinám ve složité životní situaci. To, že bylo letos vybráno právě naše Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích, je pro nás nejen velkou ctí, ale i povzbuzením do další práce.

Prostor, kde děti znovu nacházejí bezpečí a víru ve své schopnosti

Naše středisko je prostorem, kde se dětem z různých vrstev společnosti dostává pozornosti, porozumění a podpory. Mnohé z nich přicházejí z prostředí, kde chybí základní jistoty – ať už finanční, vztahové nebo emocionální. Naším cílem je, aby každé z těchto dětí zažilo pocit, že je vítané, že na něm záleží, že má co nabídnout.

V otevřených klubech, nízkoprahových programech, doučování nebo zájmových kroužcích pomáháme dětem objevovat jejich potenciál. **Učíme je nejen psát diktáty nebo vyřešit**

rovnici, ale především věřit ve svou hodnotu. Spolu tvoříme prostředí, kde se může dítě rozvíjet – ať už je jeho snem stát se truhlářem, zdravotní sestrou, zpěvákem nebo prostě jen někým, kdo v životě obstojí.

Vaše DMS promění dětské sny ve skutečnost

Koncert „**Večer lidí dobré vůle**“ se uskuteční v pátek **4. července 2025** na nádvoří před bazilikou na Velehradě a bude přenášen Českou televizí. Během večera budete mít možnost nás poznat blíž – a především nás podpořit. **Každá DMS, kterou pošlete, pomůže konkrétnímu dítěti ke kroužku, ke vzdělání, k zážitku. Pošlete během přenosu benefičního koncertu DMS a přidejte se k lidem dobré vůle, kteří mění svět k lepšímu.**

Děkujeme, že v tom nejste lhostejní. Vaše podpora má skutečný dopad. Z Velehradu až k nám do Českých Budějovic – děkujeme!

Veronika Formánková